

Jurnal de Olimpiadă

- ONLLR 2022, Târgoviște -

18-22 aprilie

Când veacul se sfârșește, vine și ziua de...

Luni, 18 aprilie, SOSIREA:

Întreg universul se descompune, molecule se separă, creând arome, și clipe, și vieți...

...tic-tac...tic-tac...tic-tac...

Aerul e-ntunecat și rece, iar cerul e atât de albastru...Pături de nori acoperă soarele și trimite buchete de raze prin șabloane rotunde către noi...Urmăresc cu privirea traiectoria lor și clipesc brusc când îmi intră în ochi prea multă „culoare” stelară...

Microbuzul se clatină lent, de parcă ar respira deodată cu pământul, iar motorul sforăie liniștit, încălzit de drum și de fericirea noastră....

Totul pare atât de ireal încât am impresia că m-aș putea trezi în orice clipă înapoi în dormitorul meu, ori poate într-o lume magică de poveste...Oare care gânduri sunt vise și care poartă „realitatea” cu ele?

Oare vedem vreodată de două ori același nor pe cer sau aceeași strălucire a unei stele ce se pregătește să apună? Privesc departe, spre dealurile ce-mi mărginesc orizontul și spre casele ce sentind de-a dura la poalele reliefulurilor înalte, visând la stele, rachete cosmice și povești, călătorind spre arome și clipe parfumate, construind viață și amintire, și doar alunecând...

Minutele abia se târăsc pe ecranul ceasului meu, în timp ce privesc soarele apunând mai lent ca niciodată...

Este deja întuneric când ajungem în Târgoviște. Nu disting clădiri sau oameni, ci doar contururi de negru-alb presărate printr-o galaxie de lumină. Doar becuri stradale ne luminează calea prin noua lume. Când farurile unui taximetru ne ies în cale, ne încredem în căldura lor și ne lăsăm conduși spre impunătoarea, ușor-umbrita-în-ceas-de-seară și unica clădire a hotelului ce urma să ne găzduiască de-a lungul peripețiilor noastre. Pășim șubred pe un covor roșu, îngreunați cu bagaje și vise mărețe...Trei stele ne scilipesc în priviri, pe fundal de litere – de lumină roșie: DÂMBOVIȚA. Zărind numele hotelului, mă cuprinde un sentiment de siguranță și extaz...În sfârșit! Cheia pitică, cu breloc auriu, îmi deschide ușa spre „templu”, ce se închide șchiop în urma noastră (hai, Anisia, mai cu spor!).

Priveliștea de lumină ce se desfășoară printre încăperi este orbitoare...În strălucirea tuturor reflectoarelor, zărim trei paturi și-o fereastră căreia îi este alături un birou impunător. Un televizor este cocoțat deasupra tuturor, vecin c-o oglindă și...culmea...o geantă. Deja este un bagaj pe birou. Când privirea ne ajunge asupra valizei roz, stropită cu buline albe în formă de cercuri perfecte, realizăm prezența unui posibil „intrus pe teritoriul nostru”.

Puțin sceptică, îi propun Anisiei să coborâm pentru cină. Mâncarea gustoasă înveselește mereu sufletul călătorului obosit și hrănește curiozitatea neîncetată...Pastele cu sos de brânză au fost alese special pentru Anisia (degustătorul #1 al macaroanelor cu orice fel de garnitură). Printre îmbucături, am povestit și am râs despre cele întâmplare, iar Cristian (aka Cristuț) ne-a povestit cu lux de amănunte cadrul și atmosfera festivității de premiere pe care noi, din nefericire, am fost nevoiți să o ratăm (datorită orei de transport programate). Cea mai mare nemulțumire a sa – aceea că nu primise ecuson la festivitate, fiindcă *nu era cu lotu’*, – s-a rezolvat curând pentru toți reprezentanții Sibiului (însoțitoarea noastră, profesoara Denisa Frătean, ne-a dăruit fiecăruia câte o

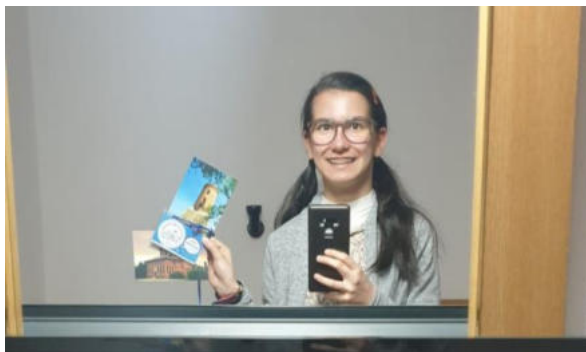
mapă cu coperte albastre, printre care se aflau fotografii, vederi, carnețele, pixuri și, mai ales ecusonul, toate fiind destinate unei mai bune păstrări a amintirii).

←Aici este o captură 4K Premium cu noi, toți patru, fericiți și pregătiți de cele mai palpitate și frumoase aventuri, (#BestOfTârgoviște #LotulSibiuluiSpargePodiumul #TotulEsteFoarteFancy #Galben-Neon), pe care, cu siguranță, le vom ține minte pentru totdeauna. Ne pregătim să ne cunoaștem și să ne împrietenim.

A fost o zi care a durat cât o veșnicie. Și acum ne întrebăm: oare cum va fi mâine? Abia așteptăm proba scrisă – hai, Anisia, lasă emoțiile și...ZĂMBEȘTEEEE!!!

Galerie foto (ce-am mai apucat să fotografiez, că m-a lovit somnul pân' la 11...ZzZz):

(vederi de la Târgoviște și un selfie în oglindă, mândru, 4K Premium, cu zâmbet de oboseală și extaz)

Marți, 19 aprilie, ziua PROBEI SCRISE 😊:

Zorii zilei ne întâmpină cu nuanțe de cenușiu și umezeală. Îmi clătesc privirea cu apă rece și exersează un zâmbet în reflexie – de încurajare. Orașul pare adormit, iar visele ce mi-au umblat prin minte peste noaptea cea trecută au sporit incredibilul acestei unice experiențe...Doar privind cum se clatină copacii, vântul împletindu-le crengile golașe și purtând frunze de arome printre clădiri bătrâne,...am simțit cum inima-mi se scaldă-n încântare și calm...Am descoperit, chiar și pentru o clipă, tihna călătorului ambițios – clipa următoare se anunță cu telefonul profesoarei îndrumătoare, care ne-nțrebă pe dată, numaidecât și fără ocolișuri „De ce întârziți?”.

Micul-dejun s-a desfășurat în liniște, într-o simfonie de tacâmuri lovind farfurii de porțelan și în abur de ceai de fructe, care nici după ce terminaserăm de mâncat nu încetase să se mai disperseze prin aerul încăperii...(concluzie: a fost prima și ultima dată când mi-am bazat nivelul de hidratare pe ceaiul – sau „apa colorată” – regăsit la bucătăria hotelului. Mi-am continuat savurarea meselor de mic-dejun, prânz și cină din zilele următoare alături de o sursă sigură de apă plată alături). La simțirea gustului sărat al brânzei feliate din farfurie, am fost inspirați să glumim, poreclind iaurtul închegat și incredibil de sărat „telemea de Sibiu”.

Emoțiile probei scrise au început să ne cuprindă de-ndată ce s-a apropiat finalul mesei. Ne-am echipat cu acte de identitate, instrumente de scris și haine groase, apoi am pornit spre Colegiul de pe strada de alături, unde urma să susținem examenul – scopul călătoriei noastre de 233 de kilometri și cinci ore de parcurs cu microbuzul...Nu mai puteam da înapoi, nu mai puteam să evităm subiectele ori emoțiile competiției...(Deși, în Sibiu, plănuisem – în glumă! – să „chiulim de la proba scrisă” :)...).

Încărecați de emoții și stropi reci de ploaie, fiindcă vremea târgovișteană nu a fost alături de noi în această unică zi, ne-am adunat pentru un ultim selfie înainte de furtuna care deja începuse să se apropie...

mi-ascunsesem zâmbetul și de aerul rece, nu doar de obiectivul foto

Proba scrisă a fost mai frumoasă decât mă așteptam. Deși am fost dezamăgită de performanțele mele la subiectele I și II, cel de-al treilea subiect, compunerea de opinie, a fost cel care mi-a păstrat zâmbetul și entuziasmul pe chip întreaga zi... Am avut curajul să argumentez

„împotriva” cerinței și, când mi s-a aprins în minte un beculeț și am descoperit asocierea perfectă cu „Povestea fără sfârșit” de Michael Ende, eram convinsă că, la final, compunerea va fi impresionantă. M-a emoționat felul în care am reușit să o structurez, iar cuvintele alese m-au convins că trebuie să fiu mândră de ceea ce scrisesem, căci va fi totul bine!

Orele de competiție au fost urmate de un prânz delicios – ciorbă de legume, cartofi și mere roșii – și de o prietenie ce s-a instalat repede (între Sibiu și Vaslui). Am făcut cunoștință, am ghicit în ce clase suntem fiecare și am împărtășit amintiri și păreri și impresii despre proba ce tocmai trecuse...Acesta este prânzul care a legat, probabil, prietenii de-o viață...(Cristi, dacă citești aceste pagini, transmite-le salutările noastre fetelor de la Vaslui, că știm că păstrezi legătura!).

A urmat apoi vizitarea câtorva fragmente din istoricul oraș, Târgoviștea. Ne-am plimbat până la Turnul Chindiei (era în renovare!...) și am fotografiat impunătoare opere de artă din cadrul muzeelor de istorie. Priviți câteva imortalizări de amintiri....

Impresiile Sibiului despre Ziua 2...regăsite și pe site-ul olimpiadei, scrise din suflet și cu veselie:

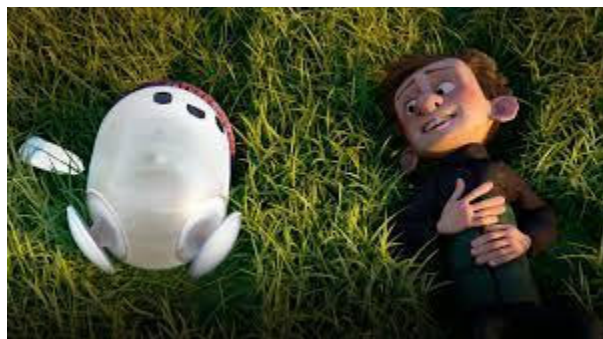
„Când nu știi să numeri câți oameni ai urcat în lift pentru că nu sunteți la olimpiada de mate și aveți scuză când intrați în muzeu, că sunteți cu lotu', viața devine mai frumoasă. Iar noua noastră casă, Târgoviștea, devine noul rod al amintirilor. Totul pare ireal! Atmosfera incredibilului, conturată de dualitatea dintre culori regale, roșu și alb, a dormitoarelor comode, acaparează sufletele tuturor, mai ales când privim (din depărtare!) Marele Turn al Chindiei sau acoperișurile de lumină ce se întind de-a lungul intrării Muzeului de Istorie.” (Maia Loloiu, clasa a VIII-a, jud. Sibiu)

„Emoțiile au fost ca o negură amară ce s-a perindat prin suflete de cititori, dar atmosfera de basm de aici ne-a făcut să uităm de griji și să trăim din plin această experiență splendidă, plină de surprize și de oameni minunați.” (Anisia Oncioiu, clasa a VII-a, jud. Sibiu)

„A fost o experiență minunată. Cu toate că am fost cuprinși de emoții, acestea au dispărut odată ce am văzut subiectele. Colegii au fost prietenoși, iar doamna profesoară Mariana Urucu a fost alături de noi în toate aceste momente importante și ne-a ghidat prin această aventură.” (Alexandra Coțop, clasa a V-a, jud. Sibiu)

A fost o experiență unică, nouă, inedită. M-am bucurat de fiecare clipă... Am avut un program încărcat, dar m-am bucurat din plin de toate activitățile, în ciuda vremii nefavorabile de ieri. M-am înțeles bine cu colegii și mi-am făcut mai multe cunoștințe. Doamna profesoară Denisa Frățean

este sâritoare și vrea să fie de maxim ajutor, ghidându-ne prin Târgoviște alături de voluntari. Încerc să scot maximul de bucurie din fiecare moment și dau tot ce am mai bun din mine la probe. Recunosc că, pe lângă toate activitățile, aștept și afișarea rezultatelor... Fie ca cei mai buni dintre cei mai buni să câștige! (Băilă Cristian Andrei, județul Sibiu, CNGL Sibiu, Clasa a VI-a).

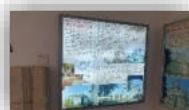
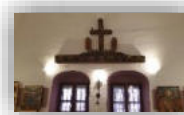
Miercuri, 20 aprilie, ziua PROBEI ORALE 😊:

În sfârșit, vreme senină! Strălucirea albastrului cerului ne încălzește sufletele cu lumină, provocându-ne să ne ridicăm mai repede din pat și să ne bucurăm de ziua frumoasă ce ne-a fost dăruită... Emoțiile încă îmi mai poposesc printre gânduri. Va fi o nouă experiență: proba orală, doar atât am în minte. Deși experiența anilor trecuți, încărcăți de cursuri de teatru și spectacole, ar trebui să fie motiv de liniște pentru mine, nu aleg să mă bazez pe ceea ce știu deja, ci îmi desprind spiritul de îngrădiri ideatice și să fiu...originală. În stilul omului fericit: mereu zâmbind.

Cobor zâmbăreață la micul-dejun, unde ne întâlnim cu prietenii de la Suceava. Am unit o comunitate intra-județeană frumoasă, de care îmi face mereu plăcere să fiu alături.

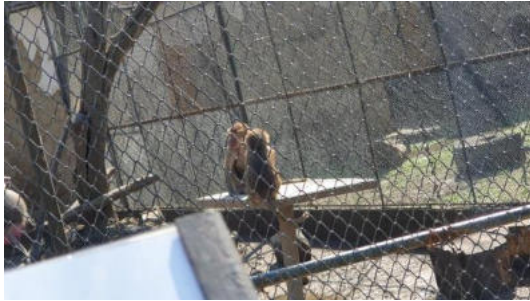
Astăzi avem dimineața liberă. Alegem să vizităm, mai întâi, o biserică din apropiere. Când pășim în curtea înțesată de iarbă verde, catifelată, flori albastre și mov, parfumate de culoare și străluciri și ziduri înalte, albe, maiestuoase, ce se înalță, parcă, deasupra tuturor, suntem uimiți de splendoarea și tainele locului. Imortalizez câteva petale colorate ale unei flori gingașe și turnurile bisericii recent renovate, pășind printr-un mozaic de iarbă și geometrie de beton. Peisajul pare rupt dintr-o poveste...

Ghidul istoric al vizitei noastre apare curând și ne îndrumă spre intrarea în biserică. Ne întâmpină un aer rece, cu miros vag de tămâie uscată. Panourile electrice cu rol informativ sunt împăienjenite de imagini ale bisericii vechi și noi și de fragmente de scris. Câteva imortalizări 4K Premium ale vizitei...

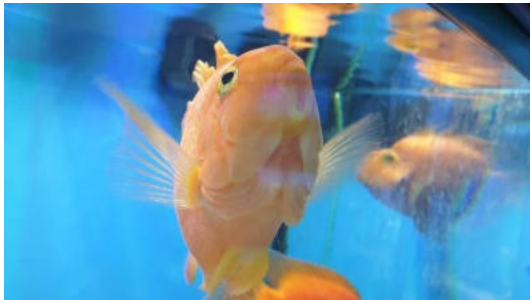
Vizita bisericii a fost urmată de o activitate mult-așteptată și plănuită cu chibzuință și entuziasm: excursia la Zoo. Am fotografiat atât de multe momente speciale: joaca cimpanzeilor,

strigătul amuzant al caprelor, nechezatul simpatic al poneilor după ce le-au fost oferite flori parfumate și buchete de iarbă de către olimpicii la română, reflexiile razelor de soare ce păreau ochi de liliac în cortul animalelor nocturne, meniul împărțesc al ursului ce nici nu s-a sinchisit să se arate luminii zilei senine și, în cele din urmă, poeziile cu rimă ce se regăseau alături de aproape fiecare cușcă a unui animal.

„Lupta cimpanzeilor”

Cățiva prieteni-maimuțe au ales să se întrecă la cățărutul pe gardul se sârmă și să înconjoare toboganul de plastic într-un fel neobișnuit, amuzându-ne copios.

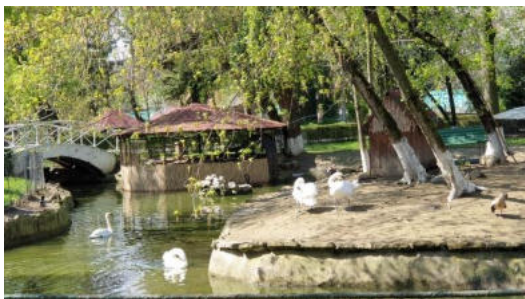

„Ce privire pierdută are...”

„Fain cadru de fotografie, parcă te-ai afla chiar în acvariu!...”

„Dacă omul este primul între viețuitoare tot el este cel din urmă animal, când trăiește fără lege și fără dreptate” – Aristotel

„Lacul lebedelor”

„Acea are capul negru...ar trebui să își curețe penele...”

Binemeritulul prânz, servit după o zi lungă de pozat și vizitat, a constat în supă-cremă de legume și câteva straturi de carne printre frunze de varză murată („musaca low-cost”). Mărul ales ca desert, cu o coajă aurie-deschis, era decorat cu simboluri ale „găurilor de vierme”.

Minutele ce au urmat prânzului le-am petrecut în cameră, pregătindu-mă emoțional pentru proba orală prin ascultarea melodiilor preferate, pe care mi-a fost foarte dor să le ascult. Pornisem spre același Colegiu, dar într-o zi senină de această dată, cu zâmbete conturate îngroșat pe chipuri și eliberați de orice emoție negativă. Ne-am întâlnit, eu și Cristi, cu doamna profesoară de română, care a rămas la Sibiu, într-o conferință video pe WhatsApp. Ne-a încurajat. Eram convinși că totul va fi bine.

„Indiferent ce se întâmplă, o călătorie îți oferă întotdeauna o poveste de spus” – proverb evreiesc. Se poate ca o călătorie să fie o poveste?

Acesta a fost biletul extras de mine. Am susținut două argumente frumoase, cu exemple de lectură: seria „Harry Potter” și, ce altceva, „Povestea fără sfârșit”, care s-a potrivit *de minune* și de această dată!

Am părăsit sala zâmbind, încrezătoare că am oferit ce am avut mai bun și că doamnele nu s-au supărat pentru că nu m-am prea uitat la dânsle (mi se încețoșase privirea – de emoții, probabil – și nu am preferat să le întâlnesc privirile, ci doar să le urmăresc chipul din când în când).

Libertatea absolută de după depășirea celor două probe a fost sărbătorită cu o cină festivă la un restaurant local. Alături de noi a fost lotul de la Suceava și am împărțit împreună mâncare bună, amintiri și impresii despre tot ceea ce am întâlnit în neprețuita Târgoviște.

Am ales să servesc o porție de cartofi prăjiți, iar doamnele profesoare au insistat să-mi ofere și câteva bucăți din aripioarele lor de pui...Totul a fost delicios! Am immortalizat finalul cinei cu o perspectivă sugestivă a minții și trupului de pahiderm ale lui Cristuț:

Lupule singuratic, „rugăciunea” ta ți-a fost de ajutor și ne-a adus tuturor o fărâmbă de speranță.

Curând, ajunși la hotel și adunați în *mausoleul* lui Cristi, așteptăm **tensionați** afișarea rezultatelor.

FELICITĂRI, Cristi, pentru LOCUL AL II-LEA!!! 😊

La primirea fotografiilor cu rezultate, chiar și olimpicii la literatură trec la „modul matematică”, fiecare calculându-și de zor locul în clasament și reacționând conform punctajului primit: cel mai larg zâmbet de toate zilele sau lacrimi de dezamăgire.

Desfășurăm și o „petrecere” a câștigătorilor, device-ul meu fiind cel din care răsună, preț de trei minute jumate, celebra melodie petrecăreață „Gașca mea”. Profesoara Denisa Frătean a immortalizat dansul de glorie al *Cristuțului* cu un video, iar telefoanele cu felicitări de la cei de acasă au început să umple camera.

Am încheiat seara cu câteva însemnări în jurnal, inspirate dintr-o zi frumoasă, înțesată de amintiri și glume nenumărate, în care am simțit un adevărat amalgam de emoții...

Eu...exist?

Când privesc în jur, totul pare atât de ireal încât, preț de-o clipă-ntr-un veac, simt că sufletu-mi se dispersează și se pierde în neant...

Privesc pe fereastră, spre istoria clădirilor îmbătrânite de timp și a nesfârșitelor forme reliefate din pământ...

Mă minunez de tainele lumii, de splendoarea cu care le-mpletește, creând un drum al sufletelor rătăcite....

Și simt recele ce-mi cuprinde oasele și dorul ce-mi sfâșie inima tot mai tare...clipă cu clipă, timpul se scurge-n veșnicii....Unde ești, viață? Unde ai fugit atât de nervos și de repede, de ne-ai uitat pe toți, noi – cei din neamul tău? Unde ești, suflete? Unde...

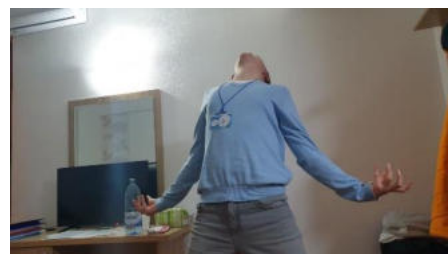
Un amalgam de emoții pierde-n depărtare....Se scufundă-n zări de umbră și gri – doruri seci pier în nopți...

Ai urla la lună, suflete? Ți-ai sparge glasul printre stele, ori ai umbla în zboruri prin văzduh?

Eliberează-mă de tine, de greul ce ți-l duc în spate. M-aplec peste morminte și pietre albe. Simt aroma pământului jilav... Cireșii-s înfloriți, bătrâne... Ne zâmbesc sec, se clatină-n zare, clopote de miresme dulci...

Arde-le, spirite! Ce îi cruți tocmai pe ei? – Le salvezi frumusețea pentru urâtul lumii ce *trebuie* să dispară?

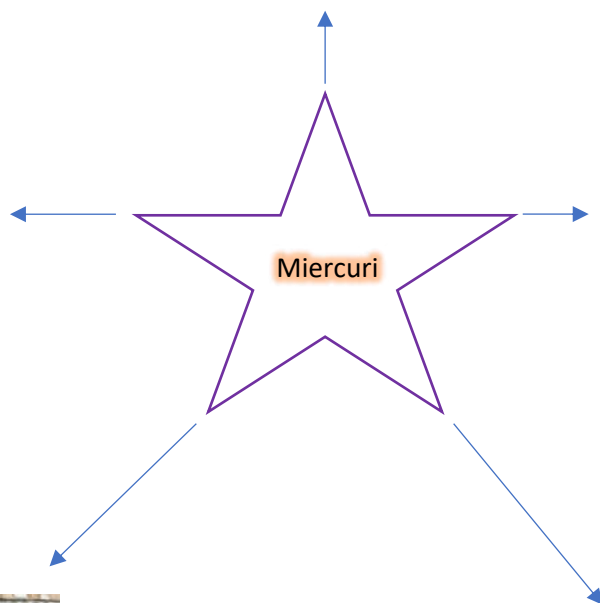
Te strig în nopți...M-aude doar luna, stingheră-n marea de străluciri. Te caut din priviri, dar nu te zăresc în dispersia moleculelor, gaz stins...Te caut, doar te caut...Arată-mi drumul spre tine...

Câteva impresii de la proba orală....

Aș descrie atmosfera de la proba orală de astăzi ca fiind mai degrabă primitoare și elegantă decât înfricoșătoare. Zâmbete calde și chipuri lipsite de teamă ne-au întâmpinat în sala unde urma "să dăm tot ce-i mai bun din noi". Totul era calm, parcă timpul dispăruse și rămăseserăm doar noi și gândurile, și ciornele, și lecturile, și sufletele împlinite...

Aș descrie subiectele de la proba orală de astăzi ca fiind mai degrabă interesante și accesibile decât complicate și neplăcute. Acestea s-au extins pe teme diverse, cuprinzând stări ale naturii umane și complexe ideatice filosofice și plăcute. Dezvoltarea fragmentelor de text aflate pe biletele extrase a fost un proces anevoios, cu o multitudine de gânduri și un amalgam de idei, pe care am încercat, în prezentare, să le transmitem cât mai frumos.

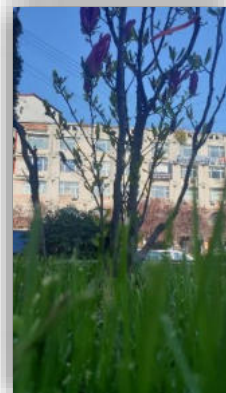
Joi, 21 aprilie, ziua de CĂLĂTORII 😊:

Razele calde și aurii de soare răzbesc să întrețină vremea frumoasă. Totul strălucește de lumină, în atmosfera de ireal care, între timp, devenise o parte din sufletul nostru.

„Petrecerea” de seara trecută ne-a provocat să ne limităm la porția de mic-dejun din această dimineață și ne-a lăsat o urmă de nostalgie. Din fericire, diplomele de participare, pe care le-am primit imediat după încheierea mesei, ne-au ridicat puțin moralul și ne-au inspirat să avem încredere că va fi o zi frumoasă.

Prima ieșire de astăzi în oraș a avut ca destinație librăria. Am aflat de curând că duminica aceasta, pe 24 aprilie, urmează să fie aniversarea de 12 ani a Alexandrei, prietena noastră din Mediaș. Am fost de acord, cititori fiind cu toții la origini, să îi alegem o carte și o felicitare drept cadou.

Librăria, privită de afară, se pierdea printre celelalte clădiri, decorată în culori modeste. Aroma de cafea și fructe din interior a fost plăcută, iar rafturile înșesate cu volume diverse se înălțau până la tavan, formând un labirint din povești. După recomandarea mea și acordul doamnei profesoare, cartea ce urma să i-o dăruim sărbătoritei era „Coșarul”, scrisă de Jonathan Auxier. Am părăsit librăria alături de alte două cărți: „Reciclopedia de povești cu rimă și fără tâlc” de Florin Bican, achiziționată în urma unei răsfoiri rapide și a unui argument puternic și corect susținut de Cristi privind recomandarea volumului; alături, am fost interesată și de un atlas științe care, speram eu, să abordeze anumite teme și să se ridice la un oarecare nivel de așteptări; dar, din nefericire pentru inexistentul spațiu liber din biblioteca mea, cartea nu a fost conform așteptărilor mele (voi negocia impresiile după a doua reeditare...).

Excursia până la librărie a fost marcată atât de adăugarea câtorva noi cărți în bagaj, cât și de o serie complexă de selfie-uri, cu logo-ul librăriei pe fundal, deasupra capetelor tuturor.

Ajunși înapoi la hotel, câteva minute trec, iar noi ne îndreptăm deja spre următorul loc de vizitat și fotografiat: Mănăstirea Dealu. Suntem îmbarcați în două autocare lungi și suficient de încăpătoare pentru toate colțurile României (la propriu!).

În drumul spre mănăstire, cel mai tare am fost impresionată de peisajul deosebit ce se observa din autocar; perspectiva orașului, capturată de la înălțimea unui deal vecin, cu soarele strălucind în cadru, încălzind sufletul fotografului...

Mănăstirea impunătoare era înconjurată de fâșii lungi de iarbă verde, fragmentate de geometrii de beton și de pomi înfloriți, ce începuseră să-și scuture petalele în bătaia vântului cald de primăvară...Totul părea rupt din *cel mai fantastic basm*, unicitatea locului fiind înfrumusețată de aromele dulci de flori și de tămâie arsă. În urma vizitei interiorului bisericii, ne-a fost dăruită, ca amintire, o broșură cartonată cu rol informativ în istoria mănăstirii. La umbra florilor rozalii și albe, ce alunecau lin spre pământ, un cor de măicuțe ne-a bucurat inimile cu minunate cântări.

Lotul Sibiului a fost privilegiat cu o masă de prânz cinstită de familia Alexandrei, găzduită de hotelul la care s-au cazat cu toții. Am servit cartofi prăjiți, aurii și aburizni, bucăți de carne gătitе delicios și salate răcoroase, ce aveau gust de vară și bucurii. Alexandra a fost sărbătorită cu un tort de ciocolată și, alături de cadoul nostru („Coșarul”) și un fragment din „La mulți ani” plin de entuziasm, ziua tuturor a devenit și mai frumoasă.

Festivitatea de încheiere a Olimpiadei s-a lăsat așteptată de o întreagă sală, cu copii și părinți sosiți de pe toate meleagurile țării, cuprinși de emoție și extaz. Am fotografiat strigarea premiilor și sosirea elevilor pe scenă, distribuind fotografiile și Anisiei, care nu a mai putut fi alături de noi până la final. Încheierea festivității a însemnat și plecarea lui Cristi, alături de familia sa, grăbiți spre drumul de a descoperi lumea și minunățiile sale ascunse.

Masa de seară a fost marcată de câteva fragmente de pizza și câte o felie de tort parfumat, cu arome de ciocolată și fructe. Afară, se întunecase până la finalul cinei, iar Târgoviștea scânteia în beznă nopții, șiruri de lumini colorate pâlpâind și mișunând, asemenea unui mușuroi de licurici grăbiți. Lăsarea întinericului a adus un efect spectaculos Căii Luminilor, desfășurată în jurul bisericii din centrul orașului. A fost schițat pe asfalt, din lumină, mesajul „TÂRGOVIȘTE 2022”, care a provocat toți privitorii să fotografieze și să adauge lumină șirului nesfârșit de lumânări.

Ajunsă în cameră, mă bucur de spațiul eliberat de plecarea colegelor alături de care am petrecut patru nopți din cea mai specială săptămână trăită vreodată. Deschid larg fereastra și las aerul cald al încăperii să se contopească cu răcoarea nopții. Zâmbesc stelelor ce răsar, pe rând, pe bolta întunecată și ascult glasurile oamenilor, ce se combină într-o armonie neobișnuită. Realitatea pare atât de calmă, încât am impresia că trăiesc un vis...

Apropii scaunul de birou, îmi înșir instrumentele de scris împrejurul meu și rememorez cele mai speciale zile dintotdeauna, scriind aceste pagini.

“Indiferent ce se întâmplă, o călătorie îți oferă întotdeauna o poveste de spus”

#JurnalDeOlimpiadă
#BestOfTârgoviște2022
#ONLLR2022

- Sfârșit -